

23 КВІТНЯ 2016 року

№№ 33-34 (1651-1652)

kraevid2003@ukr.net

КРАЄВИД

Дорогі земляки!

26 квітня виповнюється 30 років з того дня, який назавжди змінив історію України та всього світу. 30 років тому в нашій країні сталася найбільша техногенна аварія в історії — вибух на Чорнобильській АЕС. Його наслідки могли б бути ще більш катастрофічними, якби не десятки тисяч мужніх людей, які ціною власного здоров'я та життя змогли зупинити пожежу на ЧАЕС і тим самим врятувати людство від радіаційної загрози. Це подвиг, який ніколи не буде забутий.

2016 рік оголошено Президентом України Петром Порошенком Роком вшанування учасників ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС і пам'яті жертв Чорнобильської катастрофи. У Харківській області в рамках загальнонаціональних заходів посилено роботу з громадськими організаціями чорнобильців. Разом ми визначили, як будемо вшанувати загиблих, і яку допомогу необхідно надати нашим ліквідаторам. Переконаний, що ми повинні приділяти особливу увагу чорнобильцям не тільки у зв'язку з річницею. Це повинна бути постійна робота — якісна і націлена на результат. Серед важливих заходів, які будуть реалізовані на Харківщині вже цього року — капітальний ремонт обласного диспансеру радіаційного захисту. Кошти на ці цілі вже закладені в обласному бюджеті.

І цього року, й усі наступні одним із головних завдань для нас лишаються допомога постраждалим від аварії на Чорнобильській АЕС, своєчасне надання їм соціальних та медичних послуг. Усе, що можна зробити в цьому напрямку на рівні керівництва Харківської облдержадміністрації, буде зроблено.

Прошу всіх земляків 26 квітня запалити свічки в пам'ять про тих, хто пожертвував своїм життям і здоров'ям заради нас і наших дітей. Світла пам'ять загиблим ліквідаторам, ми ніколи не забудемо їх подвиг!

Голова Харківської обласної державної адміністрації
Ігор Райнін

Шановні шевченківці!

26 квітня 1986 року Україна пережила смертоносну аварію на Чорнобильській АЕС. Відтоді цей весняний день для всього світу став втіленням скорботи за жертвами трагедії. У цей день ми висловлюємо глибоку подяку всім героям-чорнобильцям, які зробили крок назустріч біді, показавши світові зразок безмірного героїзму і мужності. Від усього серця зичимо всім сімейного затишку, впевненості у завтрашньому дні та усього найкращого!

Голова районної державної адміністрації
Євгеній Красноручий

Голова районної ради
Наталія Онищенко

Шановні співвітчизники!

Сьогодні світова спільнота шанує пам'ять жертв радіаційних аварій та катастроф. І для нас, мешканців країни, на території якої сталася сумнозвісна трагедія, цей день є особливо болючим. Адже наймужніші представники сімей по всій країні віддали власне здоров'я і життя, аби захистити наше з вами майбутнє, уберегти своїх дітей від затьмареного радіаційними хмарами неба.

На превеликий жаль, чим далі сягають наукові здобутки, тим страшнішими є їх наслідки. Тому вибух четвертого енергоблоку Чорнобильської атомної електростанції, 30-та річниця якого сьогодні настає, назавжди стане трагічним символом найкрупнішої в історії техногенної катастрофи та повсякчас нагадуватиме нам про те, що подібне ніколи не має повторитися.

Прямим обов'язком людства, кожного громадянина, громадської організації та влади є допомога ветеранам, учасникам ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС.

Дорогі захисники Вітчизни, наш обов'язок докласти всіх зусиль, аби забезпечити вам гідний рівень життя та завжди гідно шанувати ваш самовідданий подвиг. Незважаючи на те, що з кожним роком ми віддаляємось у часі від цієї страшної події, серця українців ніколи не забудуть вашої самопожертви. Тож бажаємо вам міцного здоров'я, енергійності, наснаги і непохитної віри у світле майбутнє.

Голова Харківської обласної ради **Сергій Чернов**.

Шановні ліквідатори аварії на ЧАЕС!

Зараз ми повною мірою розуміємо, наскільки велику і масштабну справу звершили ви. Подвиг, який зробили заради людства, не підлягає переосмисленню. Й ми у свою чергу не маємо права забути про це. Наш спільний обов'язок оточити чорнобильців належною турботою та увагою.

Від свого та імені всіх депутатів селищної ради висловлюю вам глибоку вдячність за ваш великий подвиг, за те, що ви зробили для нас і всіх майбутніх поколінь.

Бажаю довгого життя, миру, благополуччя і добробуту. Вічна слава і пошана тим, хто з нами. Вічна пам'ять тим, хто відійшов у вічність!

Селищний голова **Володимир Волкодав**.

Сьогодні ми згадуємо страшну трагедію, яка залишила похмурий слід на нашому календарі. Ми безмежно вдячні героям-ліквідаторам наслідків Чорнобильської катастрофи, які пожертвували власним життям та здоров'ям заради порятунку цілої держави. Головний урок Чорнобиля — це більш загострене відчуття життєвості людського життя. Будемо гідними пам'яті героїв.

Харківська обласна організація Партії «Відродження»

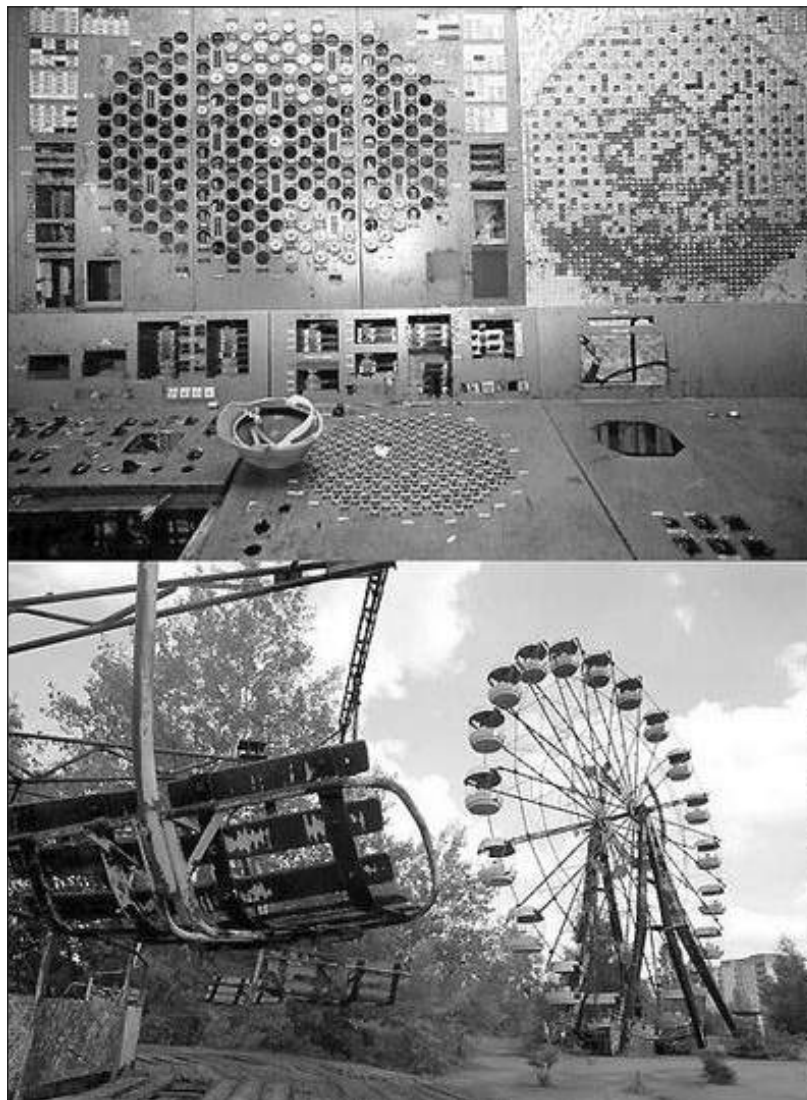
Наш чорний біль

Чорнобиль ... Рівно тридцять років тому, в квітні 1986-го це слово пролунало на всю планету, сповістивши світу про наймасштабнішу катастрофу ХХ століття — вибух на четвертому енергоблоці Чорнобильської АЕС. Цього дня ми усвідомили, що атом може бути не тільки мирним.

Чорнобильська річниця не терпить фальші, показухи, надуманості. Спалах над атомною станцією 30 років тому своїм сліпучим сьайвом був близьким і далеким кожному, висвітлив добро і зло, розум і дурість, щирість і фальшивість, співчуття і злорадство, правду і брехню, безкорисливість і користолюбство — всі людські чесноти та пороки, що причаїлись у душах наших співвітчизників і тих, хто перебував далеко за межами нашої країни. Всі, хто в ті страшні для всього світу дні був у Чорнобилі, були справжніми воїнами, звичайні люди в екстремальних умовах ставали героями. Та вони себе такими не вважали, бо просто виконували свій обов'язок.

Чорнобиль випустив в атмосферу страшного атомного джину, який досі забирає життя, заражає землю та воду, викликає різні генетичні аномалії у поколінь, які знають про аварію лише з розповідей батьків. За оцінками вчених, повинно пройти 600-900 років, поки отруєна територія стане безпечною для людського існування.

Те місце досі залишається в наших душах чорним боєм з присмаком гіркоти полину.

3 стор.

Шановні читачі!

розпочалася
**ПЕРЕДПЛАТНА КАМПАНІЯ-2016
НА II ПІВРІЧЧЯ**

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ НА ПІВРОКУ

(з оформленням і доставкою):

Для громадян (індекс 22325): 42 грн 80 коп.

Для підприємств і організацій (індекс 01815):

68 грн 60 коп.

Якщо ви й надалі плануєте залишатися з районкою, поспішайте до поштових відділень, аби передплатити улюблену газету. Щотижня ви будете мати актуальну, достовірну, цікаву інформацію з доставкою додому.

ДО ЗУСТРІЧІ НА ШПАЛЬТАХ «КРАЄВИДУ»!

26 квітня о 12.30

З нагоди 30-ї річниці аварії на ЧАЕС відбудеться покладання квітів до пам'ятника жертвам чорнобильської трагедії на Меморіалі Слави.

Запрошуємо усіх бажаючих взяти участь у заході.

НА ПОЛЯХ РАЙОНУ

Сіяли, сіють та сіятимуть

Стрімка весна спонукала селян до швидкої посівної кампанії. Вони виконують кожну погожу днину, яка восени вилетиться в додатковий потік золотавого збіжжя.

Як розповіла начальник відділу рослинництва управління агропромислового розвитку РДА **Тетяна Шпаковська**, станом на 21 квітня в районі вже закінчено сівбу ранніх зернових культур. Всього посіяно 11,8 тис. га. З них: ячменю — 9,5 тисячі, гороху — 1190, ярої пшениці — 702, вівса — 436, однолітніх трав — 526 гектарів.

В цьому році, на щастя, не справдилися прогнози щодо пересіву озимих. Тепла та волога погода «підлікувала» рослини й дала змогу їм почати нормальний розвиток. Проте агрономи й надалі контролюють стан озимини. Так, в доброму знаходиться 13% (2,3 тис. га), у задовільному — 64% (11,5 тис. га), слабкому — 23% (4,1 тис. га). За словами фахівця, озима пшениця вчасно підготована на всій запланованій площі — 9 тис. га.

Зараз в господарствах району вже дійшла черга й до технічних культур. СТОВ «Червоний партизан», «Старовірівський п/к», ТОВ «Харківагро-2000», «Укрзернопром-Шевченкове», «Восток-КМК», МПП «Агротехсервіс», ПСП «Первомайське», «Україна» почали сіяти соняшник. Це 22% від запланованого, тобто 2,6 тис. га.

СТОВ ім. Ватутіна та «Старовірівський п/к» почали сіяти кукурудзу на зерно (поки що 83 га). Цукровий буряк в цьому році будуть вирощувати лише два господарства: МПП «Агротехсервіс» та СТОВ «Червоний партизан». Станом на 21 квітня посіяно 210 га, що становить майже половину від плану.

Будуть на полях району і не дуже звичні для нас культури: тмин (10 га), фенхель (13 га), нут (99 га), льон (219 га). Цим займаються не лише дрібні фермерські господарства, як, наприклад, «Перфекта-Д», а й великі товариства. Зокрема, льон посіяли ПСП «Первомайське», ТОВ «Харківагро-2000», ФГ «Колос».

МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ

Як живуть в Аркадівці

В кожній сім'ї, як і в будь-якій родині, свої турботи, можливості та радості. Хоча, звісно, є й спільні як для багатьох інших громад. Про життя населення, про роботу влади, про перспективи та досягнення, ми поговорили з Аркадівським сільським головою ГРИГОРІЄМ ЛАЗАРЄВИМ.

На території ради знаходиться три населені пункти. Проте мешканців там не дуже багато. Зокрема, в самій Аркадівці в 142 домоволодіннях проживає 405 осіб. У Роздольному, яке донедавна було Ленінкою, в 50 будинках мешкає 96 громадян. У Микільському залишилося лише 12 дворів та четверо реальних жителів.

Села вимирають. Причин цьому багато. І більшість з них неможливо вирішити на місцевому рівні.

ВИХІД — САМОЗАЙНЯТИСТЬ?

Найгостріше в сільській місцевості відчувається проблема безробіття. Ось, на території ради зовсім мало місць, куди можна працювати. А саме: дев'ятирічка, сезонний дитсадок, місцева пожежна частина, магазин, клуб та бібліотека.

— Паї наших односельців, — розповідає Григорій Михайлович, — орендує ТОВ «Харківагро-2000». Ми вважаємося другою дільницею великого господарства. Контора, тракторна бригада, ферма його знаходяться в Петрівці. Тому робітників, в першу чергу, беруть звідти. Та й то, багато їх там не треба, адже сучасна техніка має чималу потужність. На жаль, нам не під силу владнати цю справу. Ми лише можемо залучити бажаючих на громадські роботи з благоустрою сіл.

Негусто, погодьтесь. Тому в селі досить велика кількість одноосібників — 89. Люди намагаються самі обробляти свою землю. Дехто займається тваринництвом. Всього по раді нараховується 82 корови. Є такі сім'ї, які утримують по 5 і більше голів ВРХ.

Займатися самостійно сільським господарством важко фізи-

чно. До того ж, і з реалізацією вирощеного на своїх городах та подвір'ях непростя ситуація. Парадокс нашого сьогодення полягає в тому, що коливання вартості впливає на все, окрім сільгосппродукції. Тому, на тлі тотального подорожчання всього такої товар продається за безцінь. Цьому могла б зарадити місцева переробка, що дало б додаткові місця, і реалізаційна вартість зросла б.

— Це питання обговорювалося з керівництвом господарства, — пояснює співрозмовник. — Але ж зацікавленості в ньому немає. Тому все залишається незмінним.

ПРОБЛЕМИ ДИТЯЧІ ТА НЕ ДУЖЕ

Безробіття стає причиною того, що молоде покоління виїжджає з малої батьківщини у місто. Спочатку на навчання, а потім і працювати. А це означає, що сім'ям треба якось існувати та за щось ставити на ноги дітей. Все це негативно позначається на демографі-

чній ситуації. Наприклад, в Аркадівській громаді лише 14 дошкільнят та 48 учнів. Це призвело до того, що залишилася лише неповна школа. Дитсадок працює тільки в літній період.

— Звичайно, хочеться аби він діяв круглий рік, — зітхає сільський голова. — Однак, і дитвори мало, і інші питання вирішити важко. Зокрема, часто буває так, що старші діти їдуть у Новомиколаївку на навчання й беруть малечу з собою в тамтешній садочок. Та, навіть якщо при бажанні зробити дошкільний заклад постійнодіючим, не вдалося б досягти необхідного температурного режиму. Система опалення зовсім застаріла, а щоб полагодити її — немає коштів.

Виходить замкнуте коло — не розвивається освітянська галузь, бо відсутній необхідний контингент. А без повноцінних навчальних закладів молодь не поспішає залишатися, а батьки нинішніх школярів шукають для своїх синів та доньок кращі умови. На сьогодні в Аркадівці навчається 29 дітей. Решта їздить до Новомиколаївки. Там і учнів більше, і спортзал відремонтований, і обладнання краще. А сільраді доводиться фінансувати підвезення учнів та спонсорувати школу у сусідньому селі. Зокрема, виділяли кошти на заміну опалювального котла та ремонт покрівлі.

ФІНАНСИ СПІВАЮТЬ...

Головним джерелом наповнення кошторису аркадівської громади є плата за землю.

— У нас не існує торгівлі акцизними товарами, — говорить Г. Лазарев, — тому не маємо додаткового надходження до бюджету. Не змогли ми домовитися й про самооподаткування — збір певної суми з кожного подвір'я, як це було раніше. Половина

ПРОКУРАТУРА ПОВІДОМЛЯЄ

Відповідно до процесуального законодавства України кожен учасник судового процесу, а також особа, прав, свобод та інтересів якої стосується прийняте судом рішення, має право на апеляційне та касаційне оскарження рішення суду, а також на перегляд справи Верховним Судом України.

Скарги на судові рішення

Установлення такого важливого принципу судочинства має на меті забезпечення виправлення вищим судом порушень закону, допущених при провадженні по справі першої ланки та апеляційної інстанції, гарантування прав та охоронюваних законом інтересів учасників судового процесу, утвердження законності і справедливості судочинства.

Розглянувши справу за апеляційною чи касаційною скаргами, суд вищої інстанції вправі скасувати або змінити постановлене у справі судові рішення або залишити його без зміни. Підстави для скасування чи зміни судового рішення передбачені процесуальним законодавством, а саме кодексами процесуальними: цивільним, господарським та кримінальним, а також адміністративного судочинства.

Крім апеляційного й касаційного перегляду судових рішень процесуальне законодавство передбачає також можливість перегляду судових рішень, які набрали законної сили, за нововиявленими обставинами (ті, які не були відомі на момент розгляду справи по суті і, які спростовують висновки, вказані в судовому рішенні, що набрало законної сили).

Інколи трапляються випадки, коли позивач чи відповідач по цивільних, адміністративних, господарських справах, а навіть і засуджений та потерпілий від злочину, намагаються реалізувати своє право на оскарження судових рішень шляхом звернення зі скаргою до місцевої прокуратури. Проте такий спосіб захисту прав не передбачений законодавством. Отримавши скаргу на рішення суду від учасника судового процесу, прокуратура розглядає її у порядку, визначеному Законом України «Про звернення громадян», та роз'яснює заявнику про виключно судовий порядок оскарження вироку, рішення, ухвал та постанов судів.

Валентин Дудник, начальник Шевченківського відділу Ізюмської місцевої прокуратури.

отриманих бюджетних коштів йде на утримання апарату сільради. Решту розподіляємо на витрати, враховуючи першочерговість обов'язкових статей. Прикро, але на все не вистає. Приміром, на ремонт доріг коштів ми не можемо виділити.

Проте, це не означає, що життя в громаді ледь жевріє. Особливо це відчувається навесні, коли оживає не лише природа. Люди виходять не тільки на городи, а й прибирають на подвір'ях та вулицях. Нещодавно в Аркадівці відбулася толока, під час якої громадяни дружно прибрали на місцевому кладовищі. Керівник місцевої ради вдячний за допомогу в організації заходу отаману місцевого реєстрового козацтва **Юрію Корху** й очільнику ТОВ «Харківагро-2000» **Михайлу Черняку** за пісок для впрядкування цвинтарю.

Взагалі, сільський голова багато в чому повинен бути менеджером, який може знайти спільну мову з будь-ким. Нашому співрозмовнику це подекуди вдається. Взяти хоча б тему відновлення вуличного освітлення в Роздольному. Її вирішували спільно з місцевим сільгосптовариством. Вже закупили 1200 метрів дроту, ліхтарі, інше обладнання. Але слід було знайти ще 40 тисяч гривень на оплату роботи електриків. Тут відгукнувся банк «Грант», інвестор «Харківагро-2000». Кошти вже виділені

і роботи в селі розпочнуться вже в травні.

Взагалі, виконанням обов'язків електромонтерів аркадіяни задоволені.

— Завдяки тому, що торік вони обпиляли всі проблемні дерева цієї зими практично не викидалося світло, навіть під час сильного вітру.

Але й тут не обійшлося без втручання громади. Працівники району розподілили електромережі пиляти гілки, а ті, хто працював на громадських роботах, збирали їх, наводячи лад на вулицях села.

— На жаль, не все так легко вирішується, — говорить наприкінці розмови Григорій Михайлович. — Одним з наболілих питань є очищення колодязів. Неможливо знайти організацію, з якою можна було б розрахуватися безготівковим способом. А наймані бригади — це не вигідно та небезпечно. Бо цим повинні займатися спеціально навчені фахівці з відповідним обладнанням. Коли йшла розмова, що надання подібних послуг буде здійснювати сількомунгосп. Але це так і залишилося розмовою.

***
Ось так і живуть в цій невеликій громаді: працюють, домовляються, шукають вихід і не втрачають оптимізму та надії на краще. А інакше неможливо...

Світлана Соловарова.

Під час прибирання на цвинтарі.

Наш чорний біль

26 квітня 1986 року... Ця дата надовго залишається в пам'яті всього людства. Подія глобальної катастрофи залучила на своє приборкання сотні тисяч ліквідаторів. Ще більше людей через високе опромінення місцевості змушені були залишити свої оселі і звикати до нових.

Вже 2 травня водії з Шевченківського ремонтно-транспортного підприємства **Іван Чоломбитко**, **Анатолій Коваль**, **Євген Стасюк** евакуювали чорнобильське населення до місць переселень. А 19 травня вночі, кур'єр райвійськкомату **Ілля Скиба** приніс першу військову повістку в оселю 34-річного автослюсаря **Євгена Жувака**. Наступної ночі такі повідомлення отримали водії райсільгосптехніки **Анатолій Субота**, потім **Іван Пашковський** з радгоспу «Індустріальний».

Конкретно ніхто нічого не знав і нікому не розповідав. Збори проходили швидко. Часу на роздуми не давали. Вночі повістка, а на ранок призовники вишикувані біля райвійськкомату на термінові навчальні збори. Й у декого, після повернення з Чорнобильської

зони, вже через кілька тижнів в амбулаторній картці з'явилися записи про погіршення стану здоров'я.

Протягом чотирьох років у зону ЧАЕС були відряджені або призвані 200 наших земляків, які не жаліли себе, щоб врятувати свої родини й півсвіту від страшної катастрофи. Серед призваних було сорок чоловіків, яким не виповнилося і 25 років. Наймолодшим був **Костянтин Кричмар**, який зойно повернувся з афганської війни. Два стресово-серйозні навантаження мабуть і зломали долю двадцятирічного юнака, адже психологічна реабілітація тоді ще не практикувалася і кожен залишався сам на сам зі своїми проблемами.

Виконуючи різні роботи з дезактивації станції і зараженої території, вони захоронили ядрні відходи; працювали дозиметристами і хіміками-розвідниками; рубали рижий, вигорівший від радіації, ліс; працювали на помивочних станціях (ПУСО); ремонтували техніку. Чорнобиль зруйнував долі багатьох людей, він затьмарив молодість багатьох чоловіків. **Віктора Шаригіна** і **Костянтина Гриненка** на ліквідацію призвали практично з-за весільного столу. Лише через чотири роки Чорнобиль відпустив своїх ліквідаторів і останніми 22 травня 1990 року повернувся **Анатолій Золотарьов** та **Олександр Линник**.

Але була і друга категорія населення, не менш налякана Чорнобилем. Це ті, хто мешкав поблизу станції і в перші ж години аварії зазнав високого радіаційного опромінення. Їх назвали евакуйованими і через день-два відселили з зони в різні куточки нашої країни. На Шевченківщину прибуло чотири родини. **Вересови** потрапили в Борівське, **Сугоняки** — в Новоми-

колаївку, **Охрименки** — в Іванівку, **Плутцови** — в селище. З 1987 року в нашому районі почали з'являтися переселенці з інших забруднених територій. Серед них родини **Савич**, **Савсюк**, **Нагара** потрапили до Гетьманівки, **Базильчук**, **Никитюк** до Велики Хуторів, **Кухарчук** — Кравцівки, **Трохимчук** — Аркадівки, **Андросович** — Грози, **Павленко** — Максимівки. І так понад 30 родин, сім'ї яких вже в нашому районі поповнилися новими членами. Майже півсотні дітей народилися після страшної трагедії і теж отримали чорнобильський статус.

В лютому 1989 року громадяни, потерпілі внаслідок аварії на ЧАЕС, об'єдналися на базі районного товариства Червоного Хреста, створивши організацію «Союз Чорнобиль України». Очолив її **Олександр Руденко**, а з 1996 року — колишній медичний працівник **Антоніна Афоніна**. До цього вона вела облік чорнобильських амбулаторних карт і знала практично кожного, кого чорним крилом зачепив атом.

Нині з тих, хто працював на ліквідації наслідків аварії, залишилося менше сотні чоловік. Частина виїхала за межі району, а 85 чоловік відійшли у інший світ. Наймолодший серед них **Володимир Стадник** — 26 років, а найстарший **Валерій Пірогов** — 67 років.

В пам'ять всіх померлих в мальовничому куточку селища на меморіалі Слави у вересні 1999 року був споруджений пам'ятний знак «Жертвам Чорнобильської трагедії», який влітку 2011 року меценат багатьох добрих справ в Шевченковому **Анатолій Твердохлебов** замінив на гранітну стелу пам'яті.

Цьогоріч минає 30 років після жахливої події на ЧАЕС, а проблем не зменшилося. До екологічних, додалися економічні, соціальні, з'явилося чимало осиротілих вдів, які потребують відповідної уваги, підросли діти зі своїми вимогами. Життя продовжується, наповнюючись спогадами й новими турботами.

Родина Трохимчук, с. Аркадівка.

Родина Савич, с. Гетьманівка.

Родина Савсюк, с. Гетьманівка.

Спогади чорнобильців

Мій мамі був 1 рік, коли трапилася трагедія. Через чотири роки, в 1990-му, вона з трирічним братом, бабусею та дідусем переїхала в Гетьманівку.

Тут їх радо зустріли. Василь Миколайович Красноурецький надав будинок по вул. Молодіжна, влаштували на роботу. Жителі допомагали як могли. За все це їм низький уклін. Пізніше дідусь побудував свій будинок.

Шевченківщина стала для нашої родини рідною. Йшли роки, сім'я розросталася. Тепер нас стало дев'ятеро. У бабусі з дідусем троє онуків-хлопчаків — 2-х, 3-х та 11-и років. Живемо дружно. Часто бабуся згадує свою молодість, свій рідний край, а ми з задоволенням слухаємо.

Олексій Сорока, учень 5 класу Шевченківської ЗОШ № 1.

Чорнобиль... Скільки в цьому слові болю, смутку, жалю. Про цю страшну трагедію мені розповідала моя бабуся, яка в той час зі своєю родиною жила на Житомирщині. Багато років минуло з того часу, але й досі щемить серденько від збентежуючих душу спогадів. Почувши страшну звістку, люди опинилися в невідомості: що ж буде далі? Але всі сподівалися на краще і вірили, що держава в біді не залишить.

Як і всіх жителів Чорнобиля та прилеглих міст і сіл, моїх рідних охопив жах, адже доводилося кидати все нажите роками плідної нелегкої праці, свій рідний дім, розлучатися з друзями, знайомими, родичами, які роз'їхалися по різних куточках тоді ще Радянського Союзу.

Нашій родині пощастило, що вона потрапила саме на Шевченківщину, яка гостинно зустріла переселенців.

Дідусь пішов працювати в колгосп, сім'ї виділили будинок, всі щиро співчували, підтримували добрим словом.

Для нас Шевченківщина стала маюю батьківщиною. Місцем, де зростала моя мама, де народився я і моя сестричка, де ми живемо, маємо можливість навчатися і працювати, аби наш край ставав ще кращим і багатшим.

Віталій Кучеренко, учень 9-б класу Шевченківської ЗОШ № 1.

Такий близький і далекий

Їх назвали ліквідаторами... Тих, хто прибув у Чорнобиль з різних куточків нашої країни. Прибули, аби хоч якось вгамувати того страшного радіаційного «монстра», запобігти його розповсюдженню й ліквідувати наслідки аварії. Про безпеку якось і не думали, просто працювали. Бо — треба. Так же самовіддано трудився й мій тато — **Сергій Гожа**.

Звичайна людина зі звичайного українського села. Народився у 1963 році в селі Новомиколаївка в селянській родині: батько — механізатор, мати — доярка, які дуже високо цінували робітничу честь, честь роду, високе почуття обов'язку. Мабуть, тому, коли у грудні 1986 року тато отримав повістку з військкомату, не було навіть і думки відмовитися.

А був іще зовсім молодим і дитині саме виповнювався рік. Що чекало там ліквідаторів, ніхто точно не знав. Аж до 23 лютого 1987 року працював **Сергій Іванович** на території ЧАЕС. Проводив дезактиваційні роботи на третьому ядерному реакторі. Трудився самовіддано, старанно, бо вірилося, що праця не марна, що вносить свою частину зусиль у розв'язання складної і небезпечної проблеми. За роботу з ліквідації наслідків Чорнобильської

Товарищу ГОЖА

СЕРГЕЮ ІВАНОВИЧУ

Виполняя задание Советского правительства в необычно сложной обстановке, Вы уверенно прошли испытание на мужество и стойкость, проявили высокие морально-политические и психологические качества. Глубокое понимание личной ответственности за порученное дело помогло Вам внести достойный вклад в дело ликвидации последствий аварии на Чернобыльской атомной электростанции.

Выражаем Вам сердечную благодарность за образцовое выполнение патриотического долга перед Родиной.

Командир войсковой части

= ШМА

аварії нагороджений Почесною грамотою і подякою від командування.

Я народилася у 1990-му і мала статус дитини, яка постраждала від Чорнобильської катастрофи. Й ось уже 26 років, як я не наважуюся задати татові питання: «Як же там було?». Мабуть це тому, що не хочеться нагадувати про ті події. А ще лячно почути, як це.

Ми живемо зараз у складний і нелегкий час, який шаленіє, не дає зупинитись, щоб подумати, поміркувати. Здається, всі заклопотані, турбуються тільки про власний добробут. Але це зовсім не так. У серцях наших сучасників живуть і добро, і теплота, і вірність, і героїзм, і бажання зробити щось для людей, для Батьківщини. На запитання з вірша Володимира Висоцького «На чому перевіряються люди, якщо війни немає?» у 1986 році можна було відповісти однозначно: на своєму ставленні до Чорнобиля.

Я пишаюся своїм татом. Він проявив громадянську мужність, не стояв осторонь, був поруч з бідною в ту трагічну годину, віддав свою молодість, здоров'я порятунку людей і рідної землі.

Дар'я Гожа.